

porni să-i urmărească, fără să le dea o clipă de răgaz²¹. În chipul acesta, victoria împăratului fu desvârșită.

Împăratul văzuse din vârful unui turn din apropiere purtarea vitejească a Cavalerului de Aur.

— Vreau să-l cunosc! strigă el. Înconjură-l, puneți mâna pe el și aduceți-l la mine. Vreau să știu cine e viteazul care mi-a scăpat de două ori împărția.

Cavalerii cei mai curajoși din jurul împăratului se repezită spre Cavalerul de Aur, dar acesta, dând căleii său pînteni²², rupse rândurile lor și fugi, făcându-se nevăzut. Totuși, una dintre mânușile sale căzu pe pământ; oștenii o luară și o duseră împăratului.

Împăratul, supărat că n-a putut să-l cunoască pe cavalerul cel atât de viteaz, se întoarse în cetatea sa de scaun²³ Freiburg și de acolo dădu de veste²⁴ în toată țara că își dă fiica de soție aceluia căruia i se va potrive mînușa găsită.

Veniri din toate părțile voievozi și cavaleri bogați, chipeși, vestiți, doritori să o ia în căstorie pe fiica împăratului. Cu toții se măguleau²⁵ cu nădejdea că mînușa li s-ar potrive, dar această nădejde fu zadarnică: niciunul dintre ei nu putu băga nici măcar degetul mare în mînușa Cavalerului de Aur.

Și iată că veni și sârmanul cavaler Conrad de Breittau. Pazelici de la pulai nici nu voiau să-l lase să intre, iar împăratul nu mai putea de supărare.

— Ce? strigă el. Zdrentărosul acesta îndrăznește să se gîndească să o ia în căstorie pe fiica mea și vrea să ne facă să credem că el ar fi Cavalerul de Aur? Nenorocitul nu avea decît o mărtoagă și arme care nu foloseau nici cît o coadă de mătură!

Cu toate acestea, domnița se rugă de împărat să-l primească și pe Conrad. Ea băgase de seamă²⁶ că sub îmbrăcămintea sărăcăcioasă a lui Conrad se ascunde un adevărat viteaz.

— Este bine, zise ea, ca toți cavalerii, tineri sau bătrâni, bogați sau săraci, să fie primiți să încerce mînușa! Tată, te rog nu-l alunga pe Conrad de Breittau din cauză că e sărac.

Împăratul ținea mult la domnița. Îi ascultă, așadar, rugămintea și, în mijlocul răscolilor și huiduielilor celorlalți cavaleri, îi dădu voie lui Conrad să încerce mînușa. Ne închipuim însă lesne²⁷ uimirea tuturor când văzură că mâna lui Conrad intră ușor în mînușă, care părea anume făcută pentru el. În aceeași clipă, îmbrăcămintea și armele lui Conrad se schimbă, iar el se ivi pe calul său alb ca zăpada, îmbrăcat în zale de aur și cu sabia strălucind ca o rază de soare. Așadar, Conrad era Cavalerul de Aur!

— M-ați alungat, zise el, fiindcă eram prost îmbrăcat și prost înarmat. M-a împiedicat oare lucrul acesta

să fiu viteaz și vrednic²⁸ de a lupta? Oare înfățișarea mea a sporit²⁹ sau a micșorat puterea și curajul meu? Nașa mea, care este zăna din Pădurea Neagră, m-a schimbat de două ori pe câmpul de luptă, ca să întărească încrederea voastră în mine. Însă Conrad îmbrăcat în aur n-a făcut decît ceea ce ar fi făcut Conrad îmbrăcat în zdrențe, dacă ați fi avut încredere în el!

Împăratul și ceilalți cavaleri mărturisiră că greșiseră și își aduseră aminte de zicătoarea care spune că nu halna îl face pe om.

După aceasta, se făcu cu mare alai³⁰ căsătoria lui Conrad cu fiica împăratului.

²¹ Căpșă.

²² A spori = a crește, a înmulți.

²³ Cu alai = cu tot blăgoști împănători.

²⁴ Repasa, odihnă.

²⁵ Dăgănuș, compliment.

²⁶ A da pînteni = a împinge călele cu pînteni (pîne de metal în formă de porcișca, cu unghi drepte, care se prind de cizme), ca să împingă mai repede.

²⁷ Escușiță permanentă a unui rege, cizma.

²⁸ A da de veste = a vesti, a anunța.

²⁹ A se măguli = a se amăgi, a se înșela.

³⁰ A băga de seamă = a observa, a fi atent la ceva.

³¹ Cu ușurință.

Regele Krakus găsi bun gândul lui Skuba și îi zise să pregătească chiar în aceeași noapte păcura și pucioasa, iar dimineață să aleagă din turmele regesti o oaie mai grasă. Skuba făcu întocmai, iar a doua zi, pe înserat, trei oameni plecară călare de la palat. Unul era regele Krakus, al doilea era prințul Krak, iar al treilea era Skuba, care ducea pe șaua calului său oaia umplută cu pucioasă și păcură. Cât despre prințul Lech, nu numai că n-a vrut să meargă, ci se mai și bucura pe ascuns, așteptându-se ca tatăl și fratele său mai mare, Krak, să fie sfârșiți de balaur, pentru ca în chipul acesta să rămână el singur regele și stăpânul țării.

Se lăsase noaptea pe tot cuprinsul¹⁷ când cei trei călăreți ajunseră la drumul din apropierea stâncii balaurului. Regele Krakus sări cel dintâi de pe cal, luă din mâinile lui Skuba oaia pregătită precum am spus și o puse în mijlocul drumului. Apoi încălecă din nou în așteptarea balaurului.

Dar ce-i această fișie de lumină care împăștie pe neașteptate întunericul nopții? Și ce-i acest urlet îngrozitor care răsună în văzduh?

È balaurul, care coboară din vârful stâncii în căutare de pradă. El umple văzduhul cu urlete înspăimântătoare și tot el face să tremure pământul sub picioarele sale. Dar tot el a băgat groaza în calul regelui Krakus, al prințului Krak și al lui Skuba. Speriați, au luat-o la fugă. Zadarnic s-au căznit cei trei călăreți să-i oprească.

Trecuse de miezul nopții, când în curtea palatului intrară ca o săgeată trei cai, dar numai cu doi călăreți: regele și prințul Krak. Skuba lipsea, iar calul său venise singur.

Din pricina aceasta, regele, prințul Krak și domnița Wanda erau foarte amărâți. Țineau la Skuba, știindu-l credincios și devotat.

Însă ce sunt aceste strigăte de bucurie în curtea palatului?

„Trăiască bunul nostru rege Krakus! Trăiască viteazul nostru prinț Krak! Trăiască buna și frumoasa noastră domnița Wanda!”

A, este Skuba în fruntea unei gloate mari de țărani.

Regele îl chemă pe Skuba să povestească tot ce i se întâmplase, precum și pricina strigătelor de bucurie. Skuba povesti precum urmează:

— Calul m-a aruncat din șauă, ca și cum aș fi fost o cărpă. Am căzut tocmai în drumul pe care venea balaurul. Primejdia în care mă găseam îmi dădu puteri nebănuite. M-am sculat și am luat-o la fugă până la stejarul care este la marginea drumului. M-am cățarat în stejar și m-am ascuns cât mai bine printre *erăci*¹⁸ și frunze. De acolo am putut vedea cum balaurul s-a repezit la oaia pregătită de noi și cum a mâncat-o dintr-o înghițitură. După puțin timp însă, a scos un urlet care a zguduit din rădăcini toți stejarii pădurii. Pesemne, păcura și pucioasa din oaie se aprinseseră. Tot urlând, dihania s-a târât până la râul Vistula și, băgându-și capul în apă, a început să bea cu atâta lăcomie, încât își venea să crezi că vrea să bea toată apa râului. Dar

¹⁷ Cuprinsul = seară.

¹⁸ Erăci = crenguțe.